Pisporên bi Tecrubeya: 6 mehên pêşîn ên Ghazala û Nidal

Li ser 6 mehên pêşîn ên ji nû ve bicihbûna Ghazala û Nidal li Keyaniya Yekbûyî bixwînin.

Malbatek ihtimal e ku bi salan li benda nişтecihbûnê bin, ji ber vê yekê tê fêm kirin ku Ghazala û Nidal bawer nakirin dema ku ji wan re hat gotin ku ew ê li UKê werin bicîh kirin! Wan dem û serpêhatiya xwe ya jiyîna UKê bi me re parve kirin û fêr bûn ku 6 mehên wan ên yekem li vir çawa derbas bûne. Ji çandina daran de heya dayin û wergirtina kartên Sersalê, heya ku ew fêr bun ka ew çawa dikarin bewernameyên xwe li vir bikar bînin, Ghazala û Nidal ezmûna xwe ya heya niha bi me re parve dikin.

Hestên we çawa bun ji hatina UKê?

Xezala: Ez bi rastî gelek kêfxweş bûm ku hatim Brîtanyayê, welatekî ku himbêza xwe ji min û malbata min re vekir. Em ji bo paşeroja keçên xwe hatin vir, û ji ber em dizanin ku dê keçên me li vir bibin xwedî derfet, ev tiştek em gelek kêfxweş kirin. Di roja firînê de, hestên me tevlihev bûn. Em kêfxweş bûn ku em di dawiyê de diçin UKê, lê em xemgîn bûn ku me hevalên li Lubnanê li dû xwe hiştin.Û em gelek dilgiran bun ji ber ku me nizanibû bi rastî em kûva de diçin. Ji min e ku em hemî, mezin û zarok, hemî hestên me yek bun.

Dema ku ji me re hate gotin ku em ji nû ve hatine pejirandin jo nişтecîbunê, me bawer nekir - me difikirî ku ew bi me re henek dikin! Min ji wan re got, "tenê rastiyê bêjin - hûn kî ne û çima telefon dikin?". Lê paşê wan got "na, bi rastî, em rastiyê ji we re dibêjin!". Dema ku UNHCR'ê ji min xwest ku ez bi wan re hevpeyvînekê bikim jî, di hevpeyvînê de ez dîsa difikirîm ku 'bi rastî ev yek diqewime?'. Wusa nedihat ku ew rast bû, ji ber vê yekê min ji tiştên ku wan digotin guman dikir - lê tenê ji ber ku min nedikarî bawer bikim ku ev di dawiyê de diqewime! Banga duyemîn ku me wergirt, wê demê wan ji me re got ku em ê ji nû ve li UKê bi cih bibin, û wê demê ez pir kêfxweş bûm ji ber ku min dizanibû ku keçên min dê karibin bi rastî jiyanek xweş li UKê bikin, bi taybetî ji ber ku ew dê perwerdehiyek baş hebe. Me dizanibû ku gelek kes dixwazin bi taybetî ji bo perwerdehiyê werin UKê, ji ber vê yekê ez kêfxweş bûm ku zanim ku keçên min dê vê yekê bistînin.

Wextê ku wan telefone min kirin, Nîdal li ser kar bû, ji ber vê yekê min telefonî wî kir ku jê re bêjim ku em ji bo nişтecîbûna Brîtanyayê hatine qebûl kirin. Ew bi bihîstina

vê yekê pir kêfxweş bû! Dema ku min ev yek ji kesên din re got, ew jî ji bo me pir kêfxweş bûn.

Nidal: When Ghazala called me to tell me the news, I couldn't believe it at first - I thought she was joking with me! But when we were discussing it, it dawned on me that this is real. Only then could I finally let myself feel happy about it.
Wextê ku wan gazî min kirin, Nîdal li ser kar bû, ji ber vê yekê min telefonî wî kir ku jê re bêjim ku em nû ji bo nîştecîbûna Brîtanyayê hatine qebûl kirin. Ew bi bihîstina vê yekê pir kêfxweş bû! Dema ku min ev yek ji kesên din re got, ew jî ji bo me pir kêfxweş bûn.

Nîdal: Gava Xezala telefone min kir ku xeberê ji min re bêje, min di destpêkê de bawer nedikir - min digot qey ew bi min henekê xwe dike! Lê dema ku me ew nîqaş dikir, ji min re xuya bû ku ev rast e. Tenê wê gavê min dikaribû di dawiyê de bihêlim ku xwe ji vê yekê kêfxweş bibînim.

Jiyan li Libnanê çawa bû?

Xezala: Libnan welatek e ku em kirin hindirê xwe, û em heft yan heşt salan li wir jiyan, û ji ber vê yekê me ew jî texdîr kir. Dema em li wir diman me xwe entegrekir nava civakê û li wir me hevaltî kir. Lê kalîteya jiyana me ne baş bû, ji ber ku ew ne cîhek hêsan e ku hûn jiyana xwe ji nû ve ava bikin. Bi taybetî gelek xemên me di derbarê perwerdehiya zarokên xwe de hebûn, ji ber ku wan nikarîbûn xwe bigihînin hemû çavkaniyan ku alîkariya wan di xwendina xwe de bikin, ji ber vê yekê me hest bi xwendina wan nedikir. Ji ber vê yekê min got ku em pir kêfxweş bûn dema ku ji me re hate gotin ku em ê werin UKê, ji ber ku em tenê li ser derfetên keçên xwe difikirin.

Li Lubnanê peydakirina kar zehmet bû. Ez li kar geriyam lê min nekarî tiştekî ku li gorî min be. Min ji zanîngeha Helebê li Sûriyê derçû, û bawername ye min di xwarin û çandiniyê de bû, di zanistiya xwarinê de pispor bû - tiştên mîna çûyîna çêkeran ji bo fêmkirina çawaniya çêkirinê, naverok û kalîteya xwarinê. Lê sepêhatî kar bi min ra kêm bu ku ji min re bibe alîkar ku ez karekî guncanî bi mûçeyek baş li Libnanê bibînim. Û bi vî awayî li şûna wê min karê xwebeşbunê kir bi dêrê, alîkarî ji bo belavkirina xwarinê li penaberan.

Nîdal: Ez berê li Libnanê bûm û min kar kiribû li wir, hin berî destpêkirina şerê Sûriyê, û ji ber vê yekê min berê bi welat û bazara kar a li wir nas kir. Vê yekê ji min re hêsantir kir ku ez kar bibînim, ji ber ku serpêhatiye min bi bazara kar a Lubnanê hebû.

Jiyana jinê li Sûriye û Lubnanê çawa bû, û gelo ji jiyana jinê ya li Brîtanyayê cudatir bû?

Xezala: Ji bo min bi xwe, tenê behsa serpêhatiya xwe dikim, ez hîs nakim ku ferqek di hesta min a jinekê de li Sûriye û Lubnanê, li gorî li Brîtanyayê heye. Ez her gav bi xwe bûm, û min qet hîs nekir ku li yek ji wan welatên ku ez lê jiyame de cûdahiyek di awayê ku min pê re kirin de heye.

Dema hatin welatek nû û çandek nû, tiştê herî dijwar hînbûna zimanekî nû bû. Ji bo min, fêrbûna zimanek nû baş bû, mîna tiştek ku ez dikarim bikim.

Nîdal: Lê ji bo min hînbûna ziman dijwartir bû. Astengiya ziman bêguman tişta herî dijwar bûye.

Ev serpêhatî ji bo zarokên we çawa bû, ji Lubnanê derketin û hatin Brîtanyayê?

Xezala: Keçên me li Lubnanê hevaltî kiribûn, ji ber vê yekê ew dilgiran bûn ku hevalên xwe bihêlin û biçin nenas. Wan nizanibû ku ew ê li Brîtanyayê bi çi re rû bi rû bimînin. Lê dema ku em gihîştin vir, keçan Koma Sponsoriya Civakê dîtin, wan mala meya nû dîtin û dîtin ku her yek oda xwe heye - vê yekê hestên wan pir çêtir û kêfxweş kir ku li vir in. Li Lubnanê, em hemû di odeyekê de dijiyan, ji ber vê yekê keçan berê odeyek xwe tunebû. Wan zû dît ku kalîteya jiyanê li Keyaniya Yekbûyî ji ya ku me berê hebû pir çêtir bû. Li vir pêlîstok ji wan re hat dayîn ku bi wan re bilîzin, û van tiştan alîkariya wan kir ku fikra jiyana li vir vekin, û di demek kurt de wan dest bi bextewariyê kir.

Di roja yekem a dibistanê de ez ji wan pir tirsî bûm. Dema ku me ew berdan dibistanê, min xemgîn kir ku ew ê çawa bi hev re têkilî daynin, ji ber ku kesek nas nakin û hevalên wan tune ne, her tişt ji wan re ew qas nû û biyanî ye. Dema ku em çûn keçan ji dibistanê rakin, dilê min bi lez û bez lêdixist, ji ber ku min nizanîbû ew ê bikevin çi rewşê. Lê gava wan ez li derveyî deriyê dibistanê dîtim, ber bi min ve reviyan. û ji min re got ku ew çiqas kêfxweş bûn! Dibistanê çawa ew bi kesên din re dabû naskirin û her kes çiqas bixêrhatin bû. Û naha ew di dibistanê de pir kêfxweş in, lê di heman demê de tenê kêfxweş in ku li Birêtanya ne.

Û bi tevayî, keç di dibistanê de bi rastî baş diçin û pêşkeftina xwe didomînin. Ew tişt zû fêr bûne! Carinan keç, dema ku bi bavê xwe re derkevin, ew ê jê re şîrove bikin. Û heke ez hin peyvên îngilîzî dijwar bibînim, wê hingê ew ê ji min re jî bibin alîkar.

Hûn dixwazin di pêşerojê de çi bikin?

Xezala: Pêşîniya min a yekem fêrbûna ziman e. Ez difikirim ku gava ku hûn ziman fêr bibin, ev dûv re gelek deriyên din ji tên vekirin, û ew ê hêsantir bike ku hûn bigihîjin mebestên xwe. Û ji ber ku min gelek salan xwirak û çandinî xwend, ez dixwazim bibînim ka gelo di vî beşî de ji bo min derfetên kar ên têkildar hene, karek ku jêhatîbûna min baş were bikar anîn.

Di heman demê de ez bi komek mirovan re karê xwebexşî dikim, li wir em li baxçeyan dinêrin, diçînin û karê peyzajê dikin, mîna birîna daran bi şêweyên cihê. Ez xwebexş dikim ji ber ku ez dixwazim vegerim welatê ku ez û malbata min lê birin, ji ber vê yekê naha ku ez li vir im ez dixwazim alîkariya lênihêrîna jîngehê li vir bikim. Ji kirina dilxwaziyê jî pir kêfa min tê, min kêfxweş dike ku bi vî rengî spasdarî vegerim. Tiştek e ku ez her gav kêfa min jê re dihat, tewra gava ku ez bi dilxwazî li Libnanê bûm. Dema ku ez daran diçînim, xweş e ku meriv bifikire ku mirovên din dê rojekê karibin kêfa van daran û vê hawîrdorê bigirin. Di heman demê de, ew ji bo min rêyek e ku ez bi mirovên din re tevbigerim, jêhatîbûnên nû fêr bibim, hevaltiyê ava bikim û hem jî hunerên xwe yên zimanê xwe bimeşînim.

Nîdal: Ez li ser fêrbûna ziman fokesdikim, da ku bikaribim hêsantir bi mirovan re têkiliyê deynim. Min berê karê tarzî dikir , û ji ber vê yekê ez dixwazim ku ez dîsa wî karî bikim. Ger rojekê mimkun be, wê gavê ez dixwazim dikana xwe ya terzî vekim.

Xezala: Ger tiştek biqelişe, ew ê çareser bike. Ez dixwazim henekê xwe bikim ku ez bi wî re zewicîm ji ber jêhatîbûna wî ya terzî!

Yekem zivistana we li Brîtanya çawa bû?

Xezala: Bi rastî min pêşbinî dikir ku keşûhewayê li vir pir xirabtir be. Li Lubnanê di zivistanê de, dibe ku pir sar û baran bibare, û çend rojan baran nasekiniê. Ji ber vê yekê, zivistana li Brîtanyayê çêtir e ji ya ku min difikirî. Li Lubnanê, Cejna Kristmasê jî tê pîroz kirin lê tiştê ku min li vir dît ev e ku Cejna Krismasê pir mezintir e. Em çûn Londonê ji bo dîtina çira û xemla Krismasê. Di heman demê de, me ji tişte herî xweş a kartên Sersalê pir hez kir. Dema keçik ji dibistanê dihatin mal, qertên sersalê yên ku ji hevalan standibûn nîşanî me dabûn.
Û gava em çûn zanîngehê, mamosteyên me qertên sersalê dan me. Ew delal bû û ne tiştek ku me berê jiyabû. Li dibistana keçan, cejna Krimasê û şanoyek dibistanê hebû ku em çûn dîtina wê. Keçan di dibistanê de bi stranan mijûl dibûn, ku ew pir kêfa wan dihat.

6 mehên borî çawa derbas bûn, ji aliyê Grupa Sponsoriya Civakê ve hatin pêşwazîkirin û piştgirî kirin?

Ghazala: Dema ku em li Lubnanê bûn, me rûniştinek kir ku tê de me jiyana li UKê nas kir û em fêr bûn ku em çi hêvî dikin. Û me vîdyoyek jî dît, ku tê de Koma Sponsoriya Civakê xwe dide nasîn, her yek ji wan re digot ew kî ne. Vê yekê ji me re hîs kir ku berî ku em bi wan re çavpêkevinê bikin jî em komekê hinekî nas dikin. Ji ber vê yekê, dema ku em gihîştin Brîtanyayê û bi komê li balafirgehê re hevdîtin pêk anîn, em bi navên wan her yek ji wan gazî dikin û hest dikin ku me hinekî wan nas kir.
Komê alîkariya me kir ku em li vir tev li civatê bibin û alîkariya me kir ku em di gelek aliyên jiyanê de rêve bibin. Tiştên mîna pêkanîna GP, kirîna li supermarket, ji me re dibe alîkar ku em li zanîngehê qeyd bibin û tomakirine keçan li dibistanê bikin. Ew her gav bi me re bûn.

Dema ku em nû hatin û me dît ku çawa xanî ji me re hatiye çêkirin, me hema ji bîr kir ku em nû hatine vî welatî ji ber ku me berê dikaribû jiyana xwe ya nû li mala ku wan ji me re çêkiribûn bibînin. Ev tiştek e ku em ji bo her yek ji endamên komê spas dikin.

Hûn ê çi şîretan bidin malbatên din ên ku li Keyaniya Yekbûyî hatine bicîh kirin?

Xezala: Ez ê ji malbatên nû re bibêjim ku zêde li tiştan nefikirin, her kêliyê bijîn. Ger hûn hest dikin ku hûn ji tiştekê aciz dibin, wê hingê hewl bidin ku bi aramî nêzî tiştan bibin. Bizanin ku gelek tiştên nû yên baş li benda we ne, tevî derfet û perwerdehiya zarokên we.